

HEIMIR

II. ÁR.

WINNIPEG, JÚNÍ, 1905.

NR. 6.

*Því dylur þú þinn vorsöng nýju vori,
þótt vetrar uglur segi myrkt oss kringum?
Og hvi að hika' og hiksta' í hverju spori,
þótt hljóð sé ekki veitt á öllum þingum?
Nei, láttu söng þinn svella' á hæsta stig!—
Og ef þú hefir eitthvað nýtt að segja,
og einhveru nýjan vegarspotta fundið,
sem gæti önd við æðra takmark bundið,
þá ættirðu' ekki' að skelfast við og þegja,
né vera hundrað ár að átta þig.
Því sorglegt er, að entu löngu skeiði,
þau afglöp sjá, að hafa villtur farið,
og hafa' í sóti' og svælu kröftum varið,
en sólskin getað haft og besta leiði.
Og seint er þá að sjá vort æfi hringsól,
er síðsta dómi' er nægt á lífs vors þinghól.*

Viðar.

